

kiket a magyar-örménység köréből kiemelkedni látunk az egész ország, de különösen a magyar főváros társadalmi és közéletében, a következőkben felsorolni: A gróf Karátsonyi család mellett (mely egyetlen főúri család a magyar örmények között) említendő: Gajzágó Salamon számszéki elnök; Lukács Béla, kereskedelmi miniszter, Lukács Antal, főrendházi tag; Molnár Antal, az országgyűlés képviselőházának jegyzője; Dániel Pál, Dániel Ernő, Lukács László, Issekutz, Márkovics és Papp Géza országgyűlési képviselők; Novák Imre nyug. kir. tábl. bíró, Jakabffy István volt képviselő, Issekutz ezredes, Bogdánffy min. tanácsos, Gajzágó Manó és Czárán e.b. bírák, Jakabffy Ferenc építész, Török János főkapitány és többen nagy számmal a Gyertyánffy, Kábdebó, Patrubány, Kossutány, Verzár, Kazacsai, Eránosz, Gorove, Farkas, Persián és más ismert nevű családokból, úgy hogy a Budapesten lakó örmény családok összes tagjait lélekszám szerint mintegy ezerre tehetjük.
(*"Nemzet"*)

A budapesti örmény kath. Hitközség tervbe vett megalakulásáról már közölt tudósításunk kiegészítésül még megemlítendőnek tartjuk, hogy az eszme mindinkább a megvalósuláshoz közeledik s minden jel arra mutat, hogy nemsokára mindama kérdések illetékes úton meg lesznek oldva, melyek, mint előmunkálatok főleg egyházi szempontból tisztába hozandók lesznek a felállítandó plébánia érdekében. Az ügy élére valószínűleg a fővárosban lakó örmény notabilitások egyike áll a további teendő kezdeményezése céljából; a magyar örménység kitűnőségei között Budapesten a következő nevekkel találkozunk; gróf Karátsony Aladár és Jenő, Lukács Béla keresk. miniszter, Gajzágó Salamon számvevőszéki elnök, Molnár Antal képviselőházi jegyző, Lukács Antal főrendházi tag, Issekutz ezredes és mások.
(*"Pesti Napló"*)

.. ennyi! - mondhatnánk, ha a tényekre, kezdeményezésekre és a dátumokra odafigyelnének... mások is!

(*a szerk. megjegyzése*)

Utóhang egy farsangi dosszié-bogoztatásról...

avagy: Amit lelek azt elviszem, ezért kell Lelsz nekem!" illetve még avagyabb: "Ki korfán kel, aranyjant lel!"

Történ hogy január 18.-i klubnapunkon - felfüggesztve nemzeti gyászunkat, melyet a sohasem volt, de cégbíróságnál bejegyeztetett "egyházunk" által békésen bitorolt, egykori örmény-katolikus templomunkba 2000 okt. 1-én "idegenek" által elkövetett "betörés és rendbontás" miatt éreztünk (ennek mértékét jelzi, hogy az idegenek oly agresszíven imádkoztak, hogy a feladatra és a Kádár Dániel múzeum magaslatán álló Jumurdzsakian testvérünknek a Nagykörösi úti piacról verbuvált ukrán verőlegényekkel kellett körülvennie magát, sőt, néhány agg huligán ellen a rendőrséget is fel kellett vonultatnia) - egy felhőtlen hangulatú, humorban tobzó farsangi estet tartottunk.

Erről, akkor még "dcs" szignóval jegyzett szerkesztőnk a Füzetek februári számában - jóllehet hiányosan, de beszámolt. Kovászna ördögének méltó szellemi utóda ugyanis rafinált agyafürtséggel távollétére hivatkozott, amikor a beszámoló egyik legszillogóbb fénypontjának leírásától fosztott meg bennünket. (Ezzel mélyen elgondolkoztatta e cikk szerzőjét, aki ott és akkor jelen volt, a skizofrénia természetéről és megnyilvánulási formáiról).

(*Kösz - a szerk.*)

Rátérve e Durumó II. akkori tetteire, mindenek előtt, talán kevesen vették észre, hogy annyira komolyan elhitette velünk dosszié-bogozási tehetetlenségét és ebből adódó látszólagos

zavarát, hogy n+1-edik "sikertelen" kísérlete alkalmával többen is oda akartunk ugrani a segítség szándékával. (E cikk szerzője - ha későn is, de - még időben kapcsolt).

Újabban "bocs" szignóval álcázott ördögi szerkesztőnk annyira hasonult Tamási Áron csíki ördögéhez, aki a helyi papot is megtévesztvén angyalnak adta ki magát, hogy szükségesnek érezte, miszerint szemüveggel súlyosbított vakbél-komoly ábrázattal csiklandozza nevetőizmainkat több mint félórán keresztül egyfolytában. Arc kifejezését tekintve, akár a szívatültetés poszt-operációs kockázatairól is beszélhetett volna, tudományos alapossággal.

Pedig csak humorátültetésről volt szó, annak legnemesebb értelmében.

Tamási Áron írásainak hiteles tolmácsolásához az anekdotázó, adomázó stílus mellett egy ördögi tréfamester hangja, s az íráson átütő mély humánus átérzése is "kölletik". Sőt, nélkülözhetetlen.

Előadónk mindezek birtokában tökéletes illúziót és Tamási-atmoszférát volt képes teremteni. Az előadás és a humor lendületét "bocs"-nak saját adaptációi sem törték meg, sőt, humorizálva előadott végtelenül komoly mondanivalója is célba ért.

Gratulálunk Hacsekian! Habár egy hajszállal szellemdúsabbra, sziporkázóbbra sikerültél az eredetnél.

A koronát a briliáns Aranyan fordítás tette fel az előadásra - Vivát Béla néninek, nem csak fordítói; költői minőségében is.

Ebben a költeményben egyébként érintettnek érzem magam is, mert gimnazistaként megzenésítettük (persze az eredetit) a Gyertyafény keringő dallamára, és egy április elsején, utólag viharállónak bizonyult magyar-irodalom tanárnőnkét úgy vártuk órára, hogy a falon végigfutó fogásra zakó-akasztóknál fogva felakasztottuk magunkat és kísérteties hangon énekeltük az ily módon kreált "zeneművet".

Béla néni fordításának tartalmi vonatkozásai is egytől egyig ülnek, telitalálatnak minősülnek. Emellett azt is sikerült megtudnunk, hogy az egykori angol királyon kívül - eddig német gyártmányúnak tartott autója is örmény volt.

Sikerült "bocs"-nak tehetségét annak minden vonatkozásában megcsillogtatni (írói, dramaturgiai, nyelvészi, költői, humorista, stb.), örülök ennek személy szerint is.

Végezetül, intelemként: tűzre-vízre vigyázzatok, hogy az ideiglenesen hazánkban állomásozó (és randalírozó) Edvardian király angliai hadai és a hozzácsapódó ukrán szabadcsapatok le ne nyúlják a házatok.

2001. 04.03.

Hanusz Gyula

(Ama "zakófelakasztós ének" jogos és stílszerű, hiszen a Gyertyafény-keringő eredetileg egy ezeréves, welszi-kelta bárd-dallamból lelt keringővé.

Az írás többi megállapítása a szerző saját véleménye, amelyekkel a szerkesztő örömmel, és köszönettel egyetért.)

Utánnymás az Armenia 1892. áprilisi számából

Emléklapok az 1848-49-iki magyar függetlenség harcaiból.

(Czetz János tábornok):

A felsőbbiséget, melylyel Kossuth Magyarországon bírt, nemcsak személyes tehetségeinek lehet tulajdonítani, hanem annak a körülménynek is, hogy a legtöbb intéző államférfiú lassanként visszahúzódott a nyilvános élettől; tehát azok is, kik a harcz előbbi tetteiben - a bécsi kormányhatalommal szemben - részt vettek. Batthyány, mihelyt lemondott a miniszterelnökségről, felhagyott minden egyenes kezdeményezéssel a magyar politikában, és csak arra törekedett, hogy a harczoló hadseregek között közvetítést létesítsen, - a mit